

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 13. Quomodo à S. Michaële ducta fuerit in spitu, & in ejusdem festis
ad cœlestem aulam, videritque hæc eadem mysteria & quandam
pompam, in qua decantabantur laudes hujus sancti Archangeli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

in suis sacratissimis manibus Divinum Sacramentum, cum quo ad me accedens, me communicavit. Deinde statim à me modicum recessit, & ego circumspiciens oculis animæ vidi advenientes, ita ut transirent inter Dominum & me quosdam Sanctos Angelos, valde admirabiles, & magnæ majestatis, cum comitatu aliorum plurimorum Angelorum, & Beatorum Spirituum, qui jam ipsos præcesserant ultra Dominum, portantes Eucharisticam Hiero-

thecam, in qua ferebatur Divinum Sacramentum discoopertum eo modo, quo gestari solet in supplicationibus. Sic præteriverunt, & præcesserunt Dominum, progressique sunt ad quoddam Monasterium, quod ego vidi, & reposuerunt Divinum Sacramentum in Tabernaculo summi Altaris, cum maxima reverentia, ac adorandi, statimque discesserunt ex eo loco, nec illos amplius conspexi.

(e)**(a)

CAPUT XIII.

Quomodo à Sancto Michaële ducta fuerit in spiritu, & in ejusdem Festis ad cœlestem Aulam, viderique hæc eadem mytheria, & quandam Pompam, in qua decantabantur laudes hujus Sancti Archangeli.

V*T Venerabilis Marina, & nos per illam intelligeremus præstantiam harum visionum, & mysteriorum, quæ in ijs manifestantur, voluit quandoque DEUS uti operâ Principis suæ Ecclesiæ S. Michaëlis, quem solet adhibere in rebus insignioribus: atque idcirco simul ipsi patefecit singulares prerogativas hujus Archangeli. Ait igitur ih̄.*

§. I.

Dum audirem Sacrum in festo S. Michaëlis, ostendit mihi illum Dominus, & cognovi in hoc sancto Archangelo, tantam fortitudinem ac potentiam, ut eâ videretur posse invertere mundum, & movere sũsque deque omnia, omnesque creaturæ, quæ sunt super terram, mihi apparerent coram ipso instar formicularum. Vehementer sum morata hanc apparitionem. Dominus autem mihi dixit: Expecta parumper, & videbis alia mysteria admirabiliora. Dum audirem, quòd me vellent elevare ad res valde supernaturales, vehementer expavi. Tunc venit Beatus Michaël, & conferendo vires ac vigorem meæ animæ, corroboravit ipsam, solatús-

que est, dicendo mihi: Noli timere, quia ego te juvabo, & comitabor. Cumque id præstaret, veni ad altissimum & felicem locum jucundæ beatitudinis, ubi mihi est ostensus à Domino & Rege eorum Divinorum montium & cœlestium mansionum quidam radius, ac fulgur lucis illius Divini ac infiniti Esse, & cognovi, quomodo compotes & participes hujus Divinæ Naturæ redderentur ij beati Spiritus. Hoc mysterium mihi fuit bis manifestatum, & adjuvante sancto Archangelo, potui, abiq; defectu virium, quamvis cum difficultate & labore, sustinere tantam lucem ac splendorem, alioquin enim fuisset impossibile.

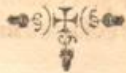
Sed hoc non fuit summum, quia paulò post sum ducta ad alium locum sublimiorem, ubi mihi fuerunt ostensæ in eodẽ ipso Divino Esse tres Divinæ Personæ, Pater, Filius, & Spiritus sanctus, modo tam admirabili, ac stupendo, ut non reperiam ullas similitudines, quibus id valeam exprimere, & explicare, ideoque taceo, ac solum laudando & glorificando DEUM, dico: Vidi mysteria DEL.

(e)**(a)

§. II.

SEd admirabilis fuit, quod illi contigit alio anno, feriâ secundâ, quæ erat 26. Septembris, triduo ante festum Sancti Michaëlis. Hoc die, inquit, me abripuit Dominus intrâ se ipsum, duxitque me ad quâdam altitudinem, & subito iterum deduxit suaviter ad meum locum. Postquam fuisssem abstracta à sensibus, bene tamen, advertisssem, quid DEUS ageret, ac modicum quievissem, denuò me Dominus duxit intrâ semet ipsum, ad montem longè altiore, quàm fuerit prior, id quod me magnâ affecit admiratione. Et cum ad illum pervissem, deduxit me Dominus suaviter ad priorem montem, ad què me elevaverunt initio, dixitque mihi: Quiesce modicum, propter naturæ debilitatem. Deinde me in se ipso, sicut antea, rursus exaltavit ad alium montem, multò sublimiorem secundo, qui apparebat immensus, & ibi me exposuit ex se ipso, mihi que exhibuit ac ostendit omnes cœlos, & terram, ac totum mundum, dixitque: Aspice, Anima, omnia hæc, quæ propter te creavi, vide ista, & fruire illis. Contemplata sum istam creaturarum infinitatem miræ pulchritudinis. Continuo me ad se reduxit, ubi mihi ejus Majestas contulit tantum lumen, ad agnoscendum Divinum Esse, & omnia ipsius attributa, ut obstupuerim, fuerimque quasi mihi met erepta. Tum mihi Dominus dixit: Nunc, Anima, in me quiesce, & mane apud me. hic permanebis, donec prætereat festum mei sancti Angeli Michaëlis. Corpus tuum solummodo retinebit partem spiritûs requisitam pro conservatione vitæ, & actionibus illi necessarijs, id quod fiet adjuvante tuo Angelo Custode. Post festum mei Angeli, te reducam ad tuum locum. His à Domino dictis, me reperi in meo angulo, unâque mansi cum meo Domino, perfruens illis æternis bonis, atque hic agendo cum Creaturis valde difficulter, & adjuvante me Angelo meo.

§. III.

SEquenti feriâ tertiâ, quæ erat dies Sanctorum Cosmæ & Damiani, summo manè me deduxit Dominus ex illo monte, ubi manebam in ipso DEO, ut operaretur mysterium, quod referam. Vidi in meo cubiculo sanctos Martyres, qui me salutaverunt, & dixerunt: Soror nostra, venimus nomine DEI, & ipso permittente ad te consolanda & confortanda in tuis afflictionibus ac molestijs, atque etiam ad curanda & corroboranda tuam debilem naturam, quia licet simus Beati, fuimus tamen Medici, dum viveremus in mundo, & petivimus id nobis à DEO indulgeri. Veni nobiscum ad cœlestem patriam. Duxerunt me ad cœlestem Jerusalem, & postquam eò pervissemus, dixerunt: Aspice Anima, aspice hanc cœlestem patriam, ubi vives in æternum; aspice hos felices Cives, contemplare istam gloriam, & magnificentiam, & latere, atque confortare: quia hæc te manent. Lustra hæc subfellia, & sedes, intueri locum, ubi futurum est tuum corpus; æquum enim est, ut etiam ipsum, quod patitur, videat sedem, quam occupabit post universalem mortuorum resurrectionem. Re-creavi me aliquamdiu conspectu illius gloriæ, & Sancti me deinde duxerunt ad meum angulum, ubi vidi quod sanctus Cosmas in manu teneret pretiosissimam crucem, & S. Damianus quoddam veluti myrothecium medicinarum. Sanctus Cosmas mihi dixit: Accipe Soror istam Crucem, quia consolabitur, corroborabit, & confortabit tuam animam in tuis doloribus & molestijs, quas pateris. Accepi illam ad manum, & statim fuit conversa in elegantem ac speciosam palmam, cum magno meo stupore. Sanctus verò Damianus mihi dedit suum myrothecium, quod accepi ad alteram manum, & fuit subito conversum in pretiosum lapidè, similem rubino, grandem instar pugni, dixitque mihi: Iste valebit pro corroboranda & confortanda tua debili natura. Ego aspicebam hos meos thesauros, vehementer obstupefacta; Sanctus autem Angelus meus Custos illos

illos protinus accepit ex meis manibus, & observavit in se ipso. Sancti Martyres discesserunt à me quàm gratiosissimè, dederuntque mihi suam benedictionem.

§. IV.

Sequenti feriâ quintâ, in festo S. Michaëlis, manè vidi sanctum Archangelum, splendidissimè & elegantissimè vestitum. Salutavit me quàm amantissimè, solatusque est, & confortavit vehementer in meis continuis doloribus. Atque dum conversarer cum ipso, vidi quatuor Angelos, qui paulatim conficiebant & elaborabant mirabiliter vexillum ex purissimo auro, quod absolutum obtulerunt sancto Archangelo Michaëli, & ipse id benedixit, jussitque illos cum eo abire, ad peragendum certum mysterium. Acceperunt illud Angeli, & sustulerunt in altum, atque vibraverunt. Prodebant autem ex eo tanti splendores lucis, & claritatis, ut viderentur totum mundum illuminare. Tulerunt idem vexillum inter Cælum ac terram ad regionem aëris, ibique denuò erectum agitabant, colligebant, & expandebant, quod ab illis fuit factum ter aut sæpius, & quotiescunque hoc faciebant, prosiliebat ex ipso novi splendores luminis & claritatis, deciderantque ex aère ad infernum multi deformissimi diaboli, tot, tamque agminatim, quàm quando vehementer grandinat. Finito hoc mysterio, venerunt cum vexillo ad locum, in quo erat mecum sanctus Archangelus, quod ille accepit ad suas manus, & cum eo, tum ipse, tum sancti quatuor Angeli, atque alij innumerabiles, omnes discesserunt ad cælum. Ego fui ducta post illos à meis sanctis quinque Angelis, & non vidi meum Custodem. Ingressâ autem ad cœlestem patriam, mansi intus è regione portæ cum meis socijs, & Archangelus cum reliquis intravit ad conspectum Divinæ Majestatis. Cùmque essent prostrati, & agitarent vexillum, idemq; colligerent, & explicarent, prodibant ex ipso tanti splendores lucis & claritatis, ut illuminaret illam Divinam Aulam. Omnes ita provoluti adoraverunt Dominum, reve-

rentes ipsum, ut Creatorem ac Authorem omnis sui boni & gloriæ. Dominus illis bene precatus est, jussitque eos surgere, & aspiciens me, quàm amantissimè ac affabilissimè dixit: Esne tu hic, Soror? veni & fruire festo mei Archangeli. Præcepit omnibus Angelis, ut celebrarent magnam solennitatem in honorem Sancti Michaëlis. Instituta est solennis processio per circuitum cœli. Sanctus Archangelus tulit vexillum; tota Aula Angelorû ipsium sequebatur, decantantium ejus laudes, ac dicentium: Tu es, sancte Archangele, qui defendisti in cœlo honorem nostri Magni DEI ac Domini: dicendo: Quis ut LI-E-US? Tu ejecisti ex cœlo Angelos malos, eosque vicisti; Tu es Patronus & Custos Ecclesiæ militantis, Tu illam tueris contra illius hostes: & alia hujusmodi dicebant quàm lætissimè & jucundissimè. Ego affixa pedibus mei Domini, spectabam illam solennem pompam, eaque recreabar, donec reversi ad Dominum, omnes denuò se prostravissent coram Divina Majestate, iterumque ipsam adoravissent, sicut antea. Tum Dominus illis secundo benedixit: atque adducens me ad se, etiam mihi dedit suam benedictionem, & impoluit meo collo quendam pretiosum anulum ex purissimo auro, plenum elegantibus ornamentis encausticis, & figuris Divinorû mysteriorum, cum quo cimelio me demisit Dominus, & quando mihi sui reddita, inveni me in meo angulo cum sancto meo Angelo Custode, quo viso dixi: Domine Angele, non fuisti mecum? ipse verò mihi respondit: Ego te nunquam dimitto ex oculis, Anima: sed dic mihi, quid adfers ex cœlo? Ego respondi: Nihil, mi Domine: aspexi & extendi manus, quasi illi ostendendo, me nihil ferre. Et ipse dixit: Imò verò fers aliquid, accedensque ad me quàm suavissimè, abstulit ex meo collo anulum, qui erat ex auro purissimo, & ostendendo mihi ipsum dixit: Scias, Dominum velle, ut sis tota ipse, & Ancilla Divinæ Majestatis, ideò enim tibi injecit numellam ad collum, quam idem sanctus Angelus collo suo impostam mihi servavit.

Feriâ

Feriâ sextâ post festum S. Michaëlis, manè me Dominus sopivit quodam somno mystico, ex quo expergefacta vidi in meo cubiculo aliquantum remotû à meo lecto quendam sanctum Angelum valde gravem, & illo conspecto jam mihi videbar à Domino reduceta, ac dimissa ex illa unione, & statu, quem in ipsomet DEO habueram, quod mihi Divina Majestas dixerat, se facturam post festum sancti Michaëlis. Finito Sacro, & peractâ à me factâ Communione, accessit Sanctus Angelus, de quo loquor, & prostravit se coram me, adorans sanctissimum Sacramentum, quod susceperam. Dominus ipsum iussit furgere, dixitque illi, posse eum redire ad suum locum. Audito hoc, interrogavi meum Dominum, an me Divina Majestas jam dimisisset, & absolvisset à se ipso, & ab illa unione. Dominus mihi respondit ita esse. Dixi præterea: Domine mi, humiliter obsecro tuam Majestatem, ut mihi dicat, quid iste sanctus Angelus hic fecerit? Et Dominus mihi suâ solitâ benignitate, respondit: Custodiebat te, ac defendebat à Diabolo, qui tibi volebat nocere, & inferre damnum. Ergone, Domine mi, reposui ego, potest diabolus inferre damnû creaturis absque tua facultate? si tu illam ei non concedis, quid ipse potest facere? Itâ, est verum, agebat Dominus; sed ego, sicut in naturalibus permitto res eo ordine currere, quo jam illas decrevi ac disposui in mea æternitate, absque ulla immutatione, itâ in supernaturalibus permitto dæmonem uti facultatibus, quas ipsi concedo, sed operâ meorum Angelorum illi sæpe impedio earum exequutionem, prout expedit meis electis.

§. V.

Denique in festo Omnium Sancto-
rum, ante diluculum matutinum,

Dominus mihi ostendit eorum gloria n: qui magis resplendebant, quàm stellæ cæli, atque sicut soles emittebant ex se tantum lumen, & splendorem, ut illuminarent totam illam cœlestem Jerosolyman. Dum essem attonita, videns istam gloriam inter meos dolores & cruciatus, quos patiebar, audivi vocem cujusdam valde eminentis Angeli, quem deinde intellexi fuisse Sanctum Archangelum Michaëlem, mihi dicentis: Veni, Anima, veni, fruere hoc felici festo, & recreaberis. Ego, ut eram extra me, respondi: Quis me vocat? Sanctus Archangelus repetebat: Veni, Anima. Ego respondi idem. Ipse verò me, tertio vocavit. Et cum tacerem, descendit in momento, ac magnâ vi ac potentiâ me abripuit in spiritu, duxitque ad cœlestem patriam, & ibi collocavit. Ingressa sum per magnam multitudinem, quæ videbatur esse infinita, Animarum & Spirituum Beatorum, qui omnes radiabant tanquam soles, & transivi per omnes, donec pervenirem ad alteram partem, ubi erat Majestas DEI nostri Domini, cujus Divinum Esse vidi eo modo, quo in hac vita videri potest, in quadam specie subtilissimæ, claræ, & lucidæ nubis; ubi vidi, quomodo omnis gloria, & splendores illorum Sanctorum provenirent, & emanarent ex illo Divino Esse, quod illos reddit Beatos. Mansi ibidem satis diu, ac deinde dixit sanctus Archangelus: Veni, Anima, & reducam te ad tuum locum. Et reduxit me per illos Sanctos, videbanturque, dum illos pertransirem, se insinuare in meam animam ij Divini splendores, qui ex illis promicabant, ut mea anima suo modo æquè resplenderet, ac ipsi; constituitque me in meo angulo.

)(*)

Q 93

CAPVT